

‘STILTE KAN HEEL VERRIJKEND ZIJN’

Philip Catherine en Antoine Pierre weten waar alles naartoe gaat

Het leeftijdsverschil tussen gitarist Philip Catherine en drummer Antoine Pierre is precies een halve eeuw. Muzikaal wordt dat herleid tot nul. Jazz als gelijkmaker, zij het met een paar kleine afwijkingen. ‘We gaan nooit samen naar de film’.

Zeven jaar geleden nam Philip Catherine de toen 17-jarige Antoine Pierre onder zijn vleugels door hem te rekruteren als drummer van zijn groep. Een leerrijk parcours voor beiden, beamen ze allebei. Humor blijkt daarbij een onmisbaar element, naast een heel grondige beroepsernst.

Herinner jij je nog de eerste keer dat je Antoine aan het werk zag?

PHILIP CATHERINE—En of! Hij had een gebroken arm maar klonk toen al heel goed (*lacht*).

Hoe reageerde jij, Antoine, toen je de uitnodiging kreeg voor je eerste concert met Philip?

ANTOINE PIERRE—Ik was sowieso vertrouwd met zijn muziek. Mijn vader is zelf gitarist (Alain Pierre, red.), de platen van Philip werden meer dan regelmatig gedraaid thuis. Die gebroken arm herinner ik me levendig. Philip zat in het publiek met Steve Houben. Het bewuste telefoontje kwam ruim een jaar later. Op het moment zelf besepte ik eigenlijk niet wat er gebeurde. Tijdens die eerste ontmoeting deed ik natuurlijk mijn uiterste best, maar pas later drong het door dat ik een van de grootste gitaristen begeleid had.

Het feit dat ik zo jong was, maakte blijkbaar dat ik geen stress had op voorhand. Ik werd ook meteen beschouwd als ‘één van hen’. Het voelde niet aan als een vuurdoop.

CATHERINE—Leeftijd betekent niets voor mij. Het klinkt goed of niet. Alles draait rond het begrip ‘samen spelen’. Met sommige muzikanten sta je misschien wel tegelijkertijd op het podium maar dat wil niet zeggen dat je samen speelt. Dat is een belangrijk onderscheid! Tijdens jamsessies komt dat dikwijls tot uiting. Wat denk jij Antoine? Het is ook jouw interview (*lacht*).

PIERRE—Communiceren en je bewust zijn van de situatie in zijn geheel, is inderdaad belangrijk. Zoiets hier uitleggen is moeilijk, het is pas live dat je aanvoelt wat dit allemaal inhoudt.

Welke was de eerste raad die je aan Antoine gaf?

CATHERINE—Dat weet ik niet meer. Ik geef trouwens nooit raad. Wel vraag ik soms iets specifieks. Om bijvoorbeeld een bepaald nummer met borsteltjes te beginnen. Dan gaat het eerder over kleurendynamiek en voorkeur dan over expliciet aanleren.

PIERRE—Hij schrijft niet alleen de meeste van de composities die we brengen maar weet ook precies hoe alles ingevuld en ingekleurd moet worden. Voor mij is dat een belangrijke les, te weten waar alles naartoe gaat. Ik wil vooral leren wat ik wanneer moet doen of niet doen, en zo mijn eigen stijl ontwikkelen. Al die jaren samen met Philip op mijn jonge leeftijd hebben mij echt gevormd. Ik ontwikkelde ingebouwde reflexen die ik tevens in mijn andere groepen gebruik, dikwijls zelfs onbewust.

Leren en studeren

Heb jij iets geleerd van Antoine?

CATHERINE—Toch wel. Hij geeft mij geen raad, maar de manier waarop hij kleine details aangeeft en ik vervolgens moet reageren, is voor mij leerrijk. Belangrijk, zeker voor een ritmesectie, is dat een muzikant op tijd kan stoppen. Voor solisten is dat geen probleem, maar een bassist of drummer geef ik soms wel een teken om de andere(n) verder te laten musiceren zonder hun ondersteuning. Af en toe stilte inlassen kan heel verrijkend zijn. Ik bracht midden jaren 80 een plaat uit met de titel

'Leeftijd betekent niets voor mij.
Het klinkt goed of niet.' – PHILIP CATHERINE

Transparence. Het was de periode van Gorbatsjov zijn politiek voor meer openheid onder de noemer glasnost. Sommigen dachten dat ik een politiek statement maakte met die titel. Het was echter een verwijzing naar de doorzichtigheid in de muziek. Net zoals je een schilderij in 3D zou bekijken.

Herbeluisteren jullie soms opnamen van gezamenlijke concerten?

CATHERINE—Dat kan heel instructief zijn maar het verveelt mij snel.

PIERRE—De weinige keren dat ik naar een eigen concert luisterde, leidde dat tot zeer bizarre vaststellingen. Live ben je meestal in een totaal ander denkpatroon. Nadien hou je specifieke herinneringen over aan dat moment. Bij een herbeluistering blijkt het soms heel anders geklonken te hebben. Op die manier is het wel ontluisterend.

Wat Philip daarnet zei over tijdig kunnen stoppen, klopt. Wij moeten ideeën voorstellen aan de solisten maar we mogen hen niet overstelpen. Dat is een cruciaal punt. Als zij dan een idee oppikken dat ik aanreik, geeft dat natuurlijk een enorme voldoening.

Philip, jij leerde alles on the road. Jazzopleidingen bestonden nog niet. Was dat een voor- of een nadeel denk je?

CATHERINE—Dat valt moeilijk te zeggen. Mijn ouders wilden in elk geval niet dat ik muziekschool volgde uit schrik dat het mijn persoonlijkheid zou vernietigen. Sowieso had ik niet de pretentie om professioneel muzikant te worden. Het was de tijd van Miles, Coltrane en Bill Evans. Dus ging ik maar studeren, 2 jaar Letteren en Wijsbegeerte en 3 jaar Economische Wetenschappen. Geen muziekconservatorium voor

mij. Beter of niet? Ik weet het niet. Maar het is niet omdat je een diploma van het conservatorium op zak hebt dat je meteen kan beginnen. Als een muzikant met een diploma bij mij komt, weet ik nooit goed hoe ik moet reageren. Ik verkies te gaan luisteren in de clubs.

PIERRE—Ik ging wel naar het conservatorium en heb daar veel theorie en interessante info meegekregen. Even belangrijk echter waren de combosessies met studenten onderling. Dat is het leuke aan het conservatorium. Die dynamiek en het continu in contact staan met muziek. Helaas zijn er velen die nadien verloren lopen omdat dit het enige was dat ze hadden. Je moet actief kunnen blijven en een link vinden naar de oudere generatie. Ik had enorm geluk dat Philip mij oppikte.

ERIC & CASPER

'Eric was de eerste muzikant die mij wist te raken met een rustige solo.'

CASPER VAN DE VELDE

PHILIP & ANTOINE

'Philip weet precies hoe alles ingevuld en ingekleurd moet worden. Voor mij zijn dat belangrijke lessen. Ik leer wat ik wanneer moet doen of niet doen en ontwikkel zo mijn eigen stijl.'

ANTOINE PIERRE

MICHEL & YVES

'Michel is met zoveel andere dingen bezig, zoals klassiek en filmmuziek. Ik had iemand nodig die buiten de hokjes denkt.'

YVES VERMEIRE

Optelsommen

Hebben jullie gemeenschappelijke interessepunten buiten de muziek?

CATHERINE— We zijn nooit samen naar de film geweest. Hoogstens eens gaan eten. Ik probeer geen vrienden te zijn met mijn muzikanten (*schuine blik van beiden en gelach*). Voor alle duidelijkheid, ik ontwijk ze evenmin. Het is vooral pijnlijk te spelen met een vriend die het er niet goed van afbrengt.

Werken jullie met bepaalde doelstellingen in het vooruitzicht?

ANTOINE— Ik bekijk alles dag per dag, ook al besef ik dat je een carrière bewust moet uitbouwen, zeker in deze tijd. Je moet professioneel georganiseerd zijn. Wat ik de huidige scene verwijt, is dat alles hyperlang op voorhand gepland wordt, soms anderhalf jaar en langer. Dat is soms frustrerend. Wie weet waar ik tegen die tijd muzikaal sta. Mijn interesse gaat dan misschien al een heel andere kant uit terwijl ik toch nog verplicht ben op te treden met een groep of project waarvan ik vervreemd ben.

In oktober komt er een bevriend muzikant uit New York en ik wil een tournee met 2 andere vrienden erbij organiseren. Wel, dat is zo goed als onmogelijk. Alles ligt al vast. Er is geen ruimte voor het spontane.

CATHERINE— Dat is heel interessant, wat je daar zegt. Eén van de

neveneffecten van die planning op lange termijn is dat organisatoren mij vragen om speciale projecten voor te stellen met gastmuzikanten. Ze beseffen niet wat ze vragen. Het is geen optelsommetje. Dat kan soms tot heel goede resultaten leiden, maar het is mijn ding niet. Sommigen denken echt dat ik mijn tijd doorbreng met dergelijke projecten uit te denken. Helemaal niet, ik oefen vooral veel om mijn techniek te verbeteren. Dat geloven ze dan weer niet en toch is het zo.

De tijden zijn ook duidelijk veranderd. In 1966 was ik 3 maanden lang in dezelfde club te gast met het trio van Lou Bennett. Nu kan dat niet meer. Dat doet mij ook denken aan het feit dat er veel goede muzikanten zijn die door niemand gevraagd worden. Vandaar de gouden raad die ik altijd meegeef: beperk je niet enkel tot eigen composities, tenzij je een genie bent, anders neemt niemand je aan. Leer ook spelen op dergelijke manier dat anderen je willen.

Vreemd en buitensporig

Volg je wat Antoine doet met zijn andere groepen?

CATHERINE— Urbex ken ik wat, maar daar houdt het op. TaxiWars is mij totaal onbekend. Vertel eens, Antoine.

PIERRE— Dat is zowat het meest vreemde en buitensporige dat ik tot nu toe deed. Je kan het omschrijven als een punkjazztrio met een rockzanger erbij.

CATHERINE— Stem je jouw drums dan anders?

PIERRE— Wat lager om meer volume te hebben. Tijdens een bepaald weekend trad ik eerst op met Urbex. Hierbij moet ik extra geconcentreerd zijn want ik ben de leider. 's Anderdaags ging het er zeer energiek en luid aan toe met TaxiWars en nog een dag later stond een optreden met het trio van Philip geboekt. Vooral met dat derde concert had ik het gevoel dat alles samenvloede.

CATHERINE— Zorg dan in het vervolg dat je in je agenda telkens die 3 concerten na elkaar plant (*lacht*). →

In oktober wordt Philip Catherine 75. Tijdens De Jazzontsporing in Harelbeke viert hij dat tijdens een uniek concert, begin november zet hij het feest verder in Flagey in Brussel. Die tweede keer is Antoine Pierre er ook bij.

— Philip Catherine & Martin Wind
za 21/10, CC Het Spoor, Harelbeke

— Happy 75th Birthday Philip Catherine!
vr 3/11, Flagey, Brussel

DE KEUZE VAN CATHERINE

Philip Catherine en Antoine Pierre doken in hun platenkast en dachten in drievoud na over wat de ander zou kunnen roeren.

DE KEUZE VAN PIERRE

Ik heb een vinyl van **Alla Rakha**, een mythische Indische percussionist. Op die plaat out hij zich echter als sitarspeler. Alles draait rond een loop van 16 maten. De timing is dus precies gekend, maar wat hij daarrond doet is ongehoorlijk. Elvin Jones vermeldde die plaat ooit in een interview.

Daarnaast blijft **Coltrane** van Coltrane nog altijd een referentiewerk met daarop *Out Of This World*. Hij was nog net niet aan de top van zijn kunnen maar het is al indrukwekkend wat je hier hoort.

Tenslotte is er nog de titelloze soloplaat van **Joao Gilberto** waarop hij zingt en gitaar speelt. Het is een van zijn oudere werken.

Een recente ontdekking is **Imaginary Cities** van Chris Potter Underground Orchestra. Het is met o.a. een strijkerskwartet en 2 bassen, een elektrische en een akoestische. Heel mooie arrangementen.

Vervolgens is er **Homes** van de Israëlische gitarist Gilad Hekselman die nu in New York woont. Met Joe Martin op bas en Marcus Gilmore achter het drumstel. Ook Jeff

Ballard drumt mee op een paar nummers. Mooie composities en een zeer goede sound. Tenslotte denk ik aan **Rising Grace** van Wolfgang Muthspiel met Brad Mehldau, Larry Grenadier, Brian Blade en Ambrose Akinmusire. Ambrose heeft echt wel een eigen stijl, soms heel hard, op het gevaarlijke af.

‘IK STELDE ME NOOIT VRAGEN BIJ MIJN INSTRUMENT’

Drummers Casper Van De Velde en Eric Thielemans op zoek naar maximale vreugde

Kippenvel kon je het moeilijk noemen, de eerste muzikale encouter van deze 2 eigenwijze drummers. Niet met elkaar, wel met de drumstokken. Allebei zijn ze gestart in... de fanfare! De 21-jarige Casper Van De Velde (SCHNTZL) nodigt één van zijn mooie voorbeelden uit: Eric Thielemans, 48 en drummende held bij EARR, The Mechanics, ex-Mâäk, solo en duo met Billy Hart.

door Chris Joris

Hoe hebben jullie elkaar ontmoet?

CASPER VAN DE VELDE—Ik zag en hoorde Eric voor het eerst spelen in Berchem. Hij voerde daar zijn solo *A Snare Is A Bell* uit. Het was de eerste keer dat een muzikant, in dit geval een drummer, mij wist te raken door rustig en muzikaal iets te brengen. Wat me overigens moeilijk leek in zulke sobere setting: een snaartrom en 2 stokken. Dat is nu 3 jaar geleden.

ERIC THIELEMANS—Ik leerde Casper kennen in het Antwerpse conservatorium, toen ik Teun Verbruggen verving als docent. Later hoorde ik hem in mijn masterclass aan het werk. Open en vol interesse vanuit de referentiekaders van zijn generatie.

Wat betekent het drumstel voor jullie en kijk je daar vandaag anders tegenaan dan in je startperiode?

VAN DE VELDE—De benadering is nu zeker anders dan toen ik als kind in de fanfare begon te trommelen, zonder me daar vragen bij te stellen. Vandaag ga ik veel bewuster om met wat klanken en gevoelens inhouden op een drumstel. Vroeger kon ik erg gespannen achter mijn instrument zitten, ook tijdens het studeren. Tot ik, mede door Erics concert, ontdekte wat het opleverde als ik meer relax was en echt luisterde. Een openbaring!

THIELEMANS—Voor mij is het gevoel, spreken en plezier. Ik heb me nooit

echt een drummer gevoeld, toch niet in de zuiver functionele zin van het woord. Ik vocht met het ding, als het ware, omdat ik mij niet altijd kon vinden in de context waarin ik me op dat moment bevond.

Wanneer ik muziek maak, ga ik steeds van de drums weg, om er uiteindelijk terug naartoe te komen. VAN DE VELDE—Waar ik nu vooral naar op zoek ga, is een zo groot mogelijke spanningsboog tijdens een performance. Het niet gans de tijd laten ontploffen en dan weer neerleggen. De barokke klavecimbelmuziek heeft me daar veel in bijgebracht, omdat daar haast geen dynamieken mogelijk zijn en je alles dus zo moet spelen dat er op een andere manier beweging in komt.

Je gaat dus eerder voor een horizontale dan voor een verticale aanpak?

VAN DE VELDE—Inderdaad. Al zou ik niet willen liegen, wanneer een contrast wordt getriggerd door een medespeler... dan vraag ik me af of ik tegen mijn primaire gevoel om overal op te reageren zou ingaan of er een ander antwoord op zou geven.

THIELEMANS—Mijn blijvende oefening is zo dicht mogelijk bij mezelf zijn en uitdrukking geven aan het materialiseren van een dialoog. Dat is een essentiële parameter. Ik sluit niets uit, niets positiefs of negatiefs, vorm geen waardeoordeel. Je zou

kunnen zeggen dat ik een repertoire van mogelijkheden heb ontwikkeld om om te gaan met wat er in mij leeft. Dat heeft vrij weinig met stijl te maken. Het gaat over vrijheid, ruimte, muziek bekijken als een spiegel van zinvol in het leven te staan.

Hebben jullie ooit een ander instrument gestudeerd of aan een andere instrumentkeuze gedacht?

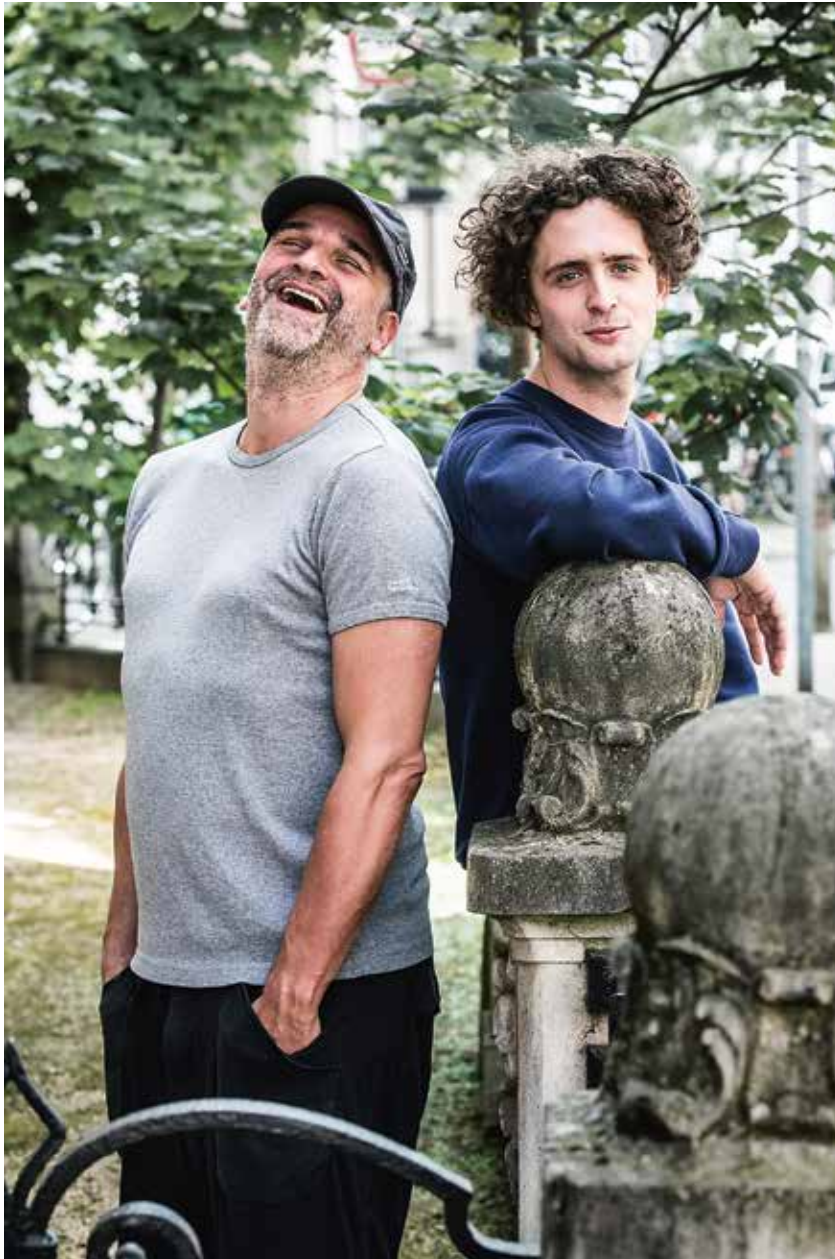
VAN DE VELDE—Aanvankelijk nooit, ik heb me nooit vragen gesteld bij mijn instrument. Recenter deed ik dat wel en dat is zingen, eigenlijk. Ik doe dat privé de ganse tijd en dat voelt super natuurlijk aan. Dat zou me dus wel passen als uitdrukkingmiddel.

Misschien zingen combineren met drummen?

THIELEMANS—Ja, waarom niet? Er zijn zulke organische manieren om dat te doen. Chris (ondergetekende, red.) is erg *in touch* met de *talking drummers* en verhalenvertellers uit de tradities die vanuit hun Afrikaanse en Oosterse roots de stem gebruiken bij percussie... en denk maar aan Milford Graves! **Kahil El Zabar is ook zo iemand....**

Held noch heilige

THIELEMANS—Ik ben begonnen met hoorn, *French horn* in een fanfare. Dat was geen persoonlijke keuze, het idee kwam van mijn moeder. Ik vond het niet leuk, verschrikkelijk

ERIC THIELEMANS — 'Ik hoorde Casper in mijn masterclass aan het werk. Open en vol interesse, vanuit de referentiekaders van zijn generatie.'

zelfs. Er huist ook wel een pianist in mij, die klankwereld trekt me enorm aan en ik denk dat ik de brug met drums probeer te maken. Het is zalig om op een piano te tokkelen en dat harmonische te ontdekken. Trouwens, ik ga de komende 3 jaar piano studeren.

VAN DE VELDE—Muziek heeft me in mijn kinderjaren nooit echt betoverd, terwijl ik er nu veel meer voor opensta om door iets ontroerd te worden, eigenaardig genoeg.

THIELEMANS—Ik ben in de muziek gerold zonder kippenvel. Het was meer een zinvolle activiteit dan iets anders. Ik zeg vaak: ik ben geen muzikliefhebber, wel een muziekmaker. Al heb ik wel een stevige dosis passie in mij en zijn er natuurlijk kippenvelmuziekjes. Er is niets markants wat me getriggerd heeft om muzikant te worden, het heeft zich gewoon ontwikkeld.

Ik heb natuurlijk veel naar muziek geluisterd, maar ik ben niet die typische liefhebber. Ik ga geen muziek opzetten tijdens andere bezigheden. Nooit.

Welke rol vervul je volgens jezelf in de maatschappij?

VAN DE VELDE—Het is een zinvolle bezigheid om jezelf te ontplooiën. Musiceren zet je een spiegel voor, ook omdat het draait rond samen-zijn en relaties die evolueren terwijl je muziek aan het maken bent, maar ook daarbuiten. Wanneer toehoorders mee resoneren met wat je brengt, kan dat wel iets teweegbrengen. Een bijzondere samenhang.

THIELEMANS—Ik geloof op z'n minst dat het belangrijk is dat mensen zich hier in het Westen emanciperen. Een mens is het aan zichzelf verplicht om de ruimte die hij krijgt met maximale vreugde

te vullen. Het feit dat ik dat zelf tracht te doen, maakt van mij held noch heilige, maar ik vind toch dat te weinig mensen hun lot in eigen handen nemen. Het is niet per definitie de muzikant die zich daarvan bewust is, maar het kan wel. Het gaat om contact, doorgeven, een stroom van menselijke interactie. Ik voel mij een bewaker van dat soort waarden. →

- **SCHNTZL + De Beren Gieren + BRZZVLL**
vr 3/11, Bimhuis, Amsterdam
- **STORM! Festival**
vr 10/11, De Grote Post, Oostende
- **Beraadgeslagen + Compro Oro + SCHNTZL**
do 14/12, AB Club, Brussel
- www.schntzl.com
- *The Mechanics are Dancing in your Head*,
The Mechanics [Eric Thielemans, Rudy Trouvé, Jean-Yves Evrard, Mauro Pawlowski en Roman Hiele], release begin november.

NIEMAND ZIT OP JOU TE WACHTEN,

**Michel
Bisceglia en
Yves Vermeire
kunnen meer
dan mooie
dingen maken**

Conservatoriumstudent zocht coach. Ontdekte hoe indrukwekkend veelzijdig Michel Bisceglia (47) was. En vandaag zitten beide op aangeven van die laatste opnieuw samen. Speciaal voor Jazzmo'. Omdat we aanstormend talent Yves Vermeire (32) en zijn Eclectiv absoluut in de gaten moeten houden.

YVES VERMEIRE—Weet jij nog hoe we ooit bij elkaar terecht zijn gekomen, Michel? Ik ben gisteren eens in onze Facebookgeschiedenis gedoken en zag dat ik je ongeveer 5 jaar geleden heb benaderd met de vraag om een les bij jou te volgen.

MICHEL BISCEGLIA—5 jaar al! Daar had ik geen idee van.

VERMEIRE—Ik was toen bezig met mijn studies aan het conservatorium in Brussel en ik had nood aan input van buitenaf, dus ik heb jou gecontacteerd. Ik heb het wel meerdere keren moeten vragen...

BISCEGLIA—Ja, dat was één van de dingen die mij onmiddellijk opvielen aan jou. Dat je niet opgaf. En wie niet opgeeft, onderscheidt zich, vind ik. Dan begin ik het interessant te vinden, omdat ik ook zo ben. Ik heb zelf zo vaak mensen benaderd waarbij de deur maar niet open wou, maar ik bleef duwen en zoeken en op de één of andere manier lukte het uiteindelijk wel. Volgens mij is dat de enige manier om te overleven in deze wereld, in om het even wat je doet. Je moet hard knokken om er iets van te maken, want het ligt niet voor het rapen.

VERMEIRE—Dat is echt iets wat ik van jou geleerd heb. Dat niets vanzelf komt. Niemand staat te wachten op jouw projecten, dus als je er zelf niet mee naar buiten komt, draait de aarde gewoon

verder. Iedereen is immers bezig met zijn of haar eigen dingen.

BISCEGLIA—Daar maak je inderdaad het verschil. De eerste tegenslag incasseer je, de volgende ook, maar je gaat telkens ook verder. En dan begin je je te onderscheiden. Soms zijn anderen beter, dat kan, maar als zij de tegenslagen niet kunnen incasseren, dan ben jij toch de uitblinker. Mijn quote van de dag: elke tegenslag is iets positiefs, want het betekent dat je iets hebt geprobeerd. In Los Angeles in de filmindustrie moet ik ook hard staan roepen en zwaaien met mijn ideeën.

VERMEIRE—Ik vind het ook super dat je daar zo eerlijk over bent. Anderen proberen dat te verstoppen, maar jij komt er gewoon eerlijk voor uit dat het hard werken is. BISCEGLIA—Ja, voor sommigen past het misschien niet bij het imago van een muzikant, maar je zou bijvoorbeeld eens de biografie van Keith Jarrett moeten lezen. Die zat ook tot midden zijn dertiger jaren gewoon zelf aan zijn bureautje met zijn telefoon bookings te regelen.

**Van bas naar piano
Wat deed jullie uiteindelijk 'voor
elkaar vallen', als we dat zo mogen
uitdrukken?**

VERMEIRE—In 2007 was er de release van *Inner You*. Ik vond dat heel goed. Toen heb ik beslist dat

ik Michel wilde vragen. Vooral omdat hij daarnaast met zodanig veel andere dingen bezig is, zoals klassiek en filmmuziek. Iemand die buiten de hokjes denkt, zo iemand had ik nodig. Ik kan af en toe nog wat coaching gebruiken, liefst van iemand die een beetje gelijkaardig denkt.

BISCEGLIA—Hij heeft me een aantal van zijn projecten voorgesteld, maar ik krijg zoveel mails van mensen met ideeën en vragen... Ik kan jammer genoeg niet alles op de voet volgen. Al probeer ik wel bijzondere aandacht te geven aan muzikanten zoals Yves. Wat mij nu vooral benieuwt is of hij ermee doorgaat en of hij zijn projecten afgewerkt krijgt. Yves heeft alle bagage en is een heel goeie muzikant, maar er is ook nog de mens. Je moet meer kunnen dan mooie dingen maken. En dat zie ik zeker in Yves.

VERMEIRE—Het is gewoon ondernemen eigenlijk hè. Een bedrijfje ... BISCEGLIA—Wel, ik ben blij dat te horen. Mensen zijn precies vies van dat woord. Ondernemen. Onlangs ontmoette ik een andere leerling, uit L.A., die 10 dagen op Venice Beach had geleefd omdat hij letterlijk geen geld had. Van daaruit is hij opnieuw beginnen opbouwen en nu is hij leraar en werkt hij naast een hele groep grote namen. VERMEIRE—Soms moet je iets meemaken om te beseffen waar

MICHEL BISCEGLIA — 'Eén van de dingen die mij onmiddellijk opvielen aan Yves: hij gaf niet op. En wie niet opgeeft, onderscheidt zich, vind ik.'

de prioriteiten liggen. Ik wilde zelf eigenlijk als bassist beginnen, maar kreeg tendinitis in mijn rechterarm, zo ernstig dat de dokters zelfs over verlamming spraken. Vlak voor mijn ingangsexamen zat alles gekneld. Ondine Quackelbeen, de directrice, gaf me een week extra om mijn toegangsproof voor te bereiden, op piano. 7 dagen had ik dus om volledig om te schakelen van bas naar piano.

Lijken jullie muzikaal op elkaar, vind je?

VERMEIRE — Ik denk dat we beide pianisten zijn die onszelf eerder profileren als componist en arrangeur, of vergis ik me daarin?

BISCEGLIA — Ik profileer mezelf eigenlijk niet echt als het één of het ander. Ik vat gewoon de dingen aan die op mij afkomen. Als je me 20 jaar geleden had gezegd dat ik ooit filmmuziek zou maken, dan had ik daar waarschijnlijk vol

ongeloof op gereageerd.

VERMEIRE — Ja, filmmuziek is ook wel iets wat ik zou willen schrijven, maar ik ben daar op dit moment nogal voorzichtig mee. Ik heb het gevoel dat het een apart wereldje is, waar ik nog niet voldoende in thuis ben.

BISCEGLIA — Maar je andere project, begint dat nu een beetje te lopen?

VERMEIRE — Eclectiv, ja daar sta ik al een stuk verder mee. Voluit heet het The Eclective Collective. Dat is begonnen toen ik aan mijn eindexamen werkte en bedacht dat ik iets met blazers wilde doen. Niet gewoon een kwintet, want daar zijn er veel van, dus het is een sextet geworden. En eigenlijk was dat helemaal de opdracht niet, maar ik heb aan de docenten voorgesteld of ik dat toch mocht doen en met eigen composities. Na een beetje doorduwen kreeg ik

de toestemming. Na een concert in de Music Village heb ik definitief beslist om me een volledig jaar toe te leggen op composities voor Eclectiv. En kijk: in november nemen we een album op.

BISCEGLIA — Dat is dus wat ik bedoel met doorduwen en hard werken. ●

— Volg **Eclectiv** via de website, op Facebook [[/eclectivband](#)] en Instagram [[@yves_vermeire](#)]. www.eclectiv.eu

— Eind 2017 verschijnt van **Michel Bisceglia** First concerto for Oboe and String Orchestra, door het Brussels Chamber Orchestra met Piet Van Bockstal op hobo. michelinobisceglia.org